

„Uskrснуće počinje kad se odlučimo boriti protiv zla u sebi i oko sebe, kad počinjemo vjerovati da se isplati ljubiti i praštati, kad se isplati biti darežljiv i milosrdan“

(dr.fra Slavko Barbarić)

Sjećaš li se, Bože, s koliko si ljubavi stvarao ovaj kutak Svemira što se Zemljom zove? Jednakim žarom i cvijet i rijeku i svoje remek - djelo – čovjeka.

I bi dobro. Dade nam iskru čežnje za nebom i slobodu izbora, ali onda čovjek poželi biti kao Bog.

Zaplačeš li, o Bože, kada Tvoje stado zaluta, kad se Tvoje dijete odmetne od Tebe, kada poplave unište sve što si stvorio, kada zlo zavlada? Ti nisi stvorio zlo. Zlo zapravo ne postoji, baš kao što ne postoji tama. Tama je odsustvo svjetlosti. Ne postoji ni hladnoća, samo su je ljudi tako nazvali da objasne odsustvo topline. Tako je zlo odsustvo ljubavi. Dobro je to znao i naš fra Slavko čija nazočnost posebno intenzivno osjećamo u mjesecu studenom, snažne poruke, djela, tragove koje je utisnuo u svaki kamen njegova i našeg Podbrda i Križevca. Cijeli život fra Slavko se pitao koji je grijeh najveći od svih. Odsustvo ljubavi je uistinu najveći grijeh, a od ljubavi sve počinje, od ljubavi i praštanja. Praštanje je tako božansko, a ipak tako ljudsko. Oprost nije događaj, to je proces dug i trnovit, ali isplati se praštati. Moramo prvo sebi oprostiti zato što nismo, a mogli smo dotaknuti nečije živote svojim bivanjem. Oprostiti sve one trenutke u kojima smo bili Juda koji izdaje, Petar koji taji i Toma koji ne vjeruje i ne vidi. Tek kada oprostimo sebi, moći ćemo oprostiti i svome prijatelju i svome neprijatelju. Praštati moramo baš kao i naš Stvoritelj, dragovoljno i svim svojim srcem i dušom. S ove strane Kalvarije svako praštanje dolazi po razapetom Isusu i veliča Njegovo ime. Bog ne oprašta zbog naših zasluga, nego zbog vrijednosti Janjeta koje je bilo žrtvovano.

Praštanje je nezamislivo bez milosrđa. Isus Krist je lice Očeva milosrđa. Milosrđe je postalo živo i vidljivo u Isusu iz Nazareta i u njemu doseglo svoj vrhunac. Svaki put se iznova oduševim prisporobama o milosrđu. „Radujte se sa mnom, kaže pastir, jer sam našao svoju ovcu koja je bila izgubljena; radujte se sa mnom, kaže žena, jer sam našla drahmu koju sam izgubila; treba se radovati, kaže otac starijem sinu, jer tvoj brat bijaše mrtav i oživje, izgubljen bijaše i nađe se. “

Radujmo se i mi jer je Bog postao čovjek, ne zato što je Njemu trebalo to iskustvo, nego što je nama bio potreban Njegov primjer. Radujmo se jer naš stvoritelj čeka i prašta čeznutljivo, sav radostan, u cijelosti, jer nas želi imati za nebeskim stolom na vječnoj gozbi ljubavi.

Radujmo se jer znamo što nam je činiti da baštinimo život vječni.